

tidligere Lovforslag, at det ifølge traktatmæssig Overenskomst kunde tillades fremmede Fiskere at kunne fiske visse Steder f. Ex. i Drefund. Dette er nu forandret til: „fremdeles som hidtil“, og af Motiverne faar vi at vide, at Regjeringen har forhandlet med den svenske Regjering derom, og at de to Regjeringer ere komne til det Resultat, at Drefund skal staa frit som hidtil for baade danske og svenske Fiskere, medens derimod et Fiskeri under Bornholm er blevet indrømmet Svenskerne. Jeg veed ikke, hvorfor Svenskerne skulde have den Indrømmelse at kunne drive Silbefiskeri under Bornholm. Jeg vil gjerne vide, om de bornholmske Fiskere faae noget Vederlag for, hvad der saaledes er indrømmet Svenskerne, thi det, at svenske Fiskere, der til Dato ogsaa have drevet Lagefiskeri under Bornholm, i Henhold til denne Overenskomst ikke maa vedblive dermed, staar for mig ikke som en Indrømmelse fra svensk Side. Naar man læser Motiverne, ser man ogsaa, at Ministeren i Grunden mener, at det kun er en foreløbig Afgjørelse, der her har fundet Sted; han siger, at det er indrømmet Svenskerne, fordi de satte saa stor Pris derpaa, men, spøges der til, det er kun midlertidig. Jeg antager, at de bornholmske Fiskere ville andrage hos Ministeren om, at de maa blive fri for dette Fiskeri, med mindre de faae Noget til Gjengjæld derfor. I § 2 er der efter min Mening kommet en god Bestemmelse ind. Der staar nemlig nu, at naar et Fiskeredskab ikke bruges længer, skal det indtages, og naturligtvis skulle saa ogsaa de Bøle indtages, hvorpaa Fiskeredskaberne have været befæstede. Det er en god Bestemmelse, thi en hel Del Steder har det været Tilfældet, at Fiskerne lod deres Stænger staa omkring i Vandet, og det er til Skade ikke alene for Seiladsen, som Ministeren særlig har for Øie, hvilket han med fuld Ret fremhæver i § 6, men visselig ogsaa for Fiskerne; thi enten disse Stumper stode op over Vandet eller kun naaede til Vandstørpen, have de bidraget til, at Fiskegarnene bleve turevne. Jeg mener derfor, at der endnu tilføies en Bestemmelse om, at det skal ikke blot være for den fri Seilads, men ogsaa for at det ikke skal være til Skade for andet Fiskeri. Det tredje Stykke i § 2 er efter min Mening ogsaa en Forbedring — jeg skal fremdrage Alt, hvad jeg anser for Forbedringer, ved Siden af hvad jeg mener, at man ikke kan gaa ind paa. Dette tredje Stykke i § 2 er Noget. Fiskerne kræve næsten overalt. Under den nuværende Tilstand er det saaledes, at Vaadfiskerne ikke have taget det saa nøie, naar de komme til et faststaaende Garn, at

seile igjennem det og gjøre det Skade. Nu er der her en Bestemmelse om, at det skulle de i Fremtiden tage sig iagt for, og der staar i Motiverne, at det kunne de, thi de seile gjerne ud ved Solnedgang og kunne da observere, om der er faste Garn i Nærheden af deres Fiskeplads. Men for mig er det ikke tilstrækkeligt, hvad der staar her, thi vi maa huske paa, at Fiskeren vel kan iagttage det, naar han begynder at fiske, men helt paa Natten i Taage eller Mørke kan han ofte forvilde sig ind i saadanne Garn uden at ville det og gjøre Skade. Men naar han gjør Skade, vil han vel gjøre, hvad de Fleste gjøre, reise hjem, inden man har opdaget, at det er ham, der har ødelagt de udestaaende Garn. Der vil altsaa Kontrollen faae nyt at bestille, hvis vi ikke kunne faae en bedre Bestemmelse end den, der her staar. Med Hensyn til § 3 vil jeg sige, at skjøndt jeg har været med til den Affattelse, som her staar, tilfredsstiller den mig ikke. Jeg gaar med Hensyn til Aalegaarde ud fra, at Enhver har Ret til at sætte Aalegaarde ud for sin egen Grund, men hvis han ikke sætter saadanne, skal enhver Anden kunne komme og sætte Aalegaarde der, og selv hvis han har sat Aalegaarde ud, skal der hjemles ogsaa Andre Ret til at sætte Fiskegarn ud ved Siden af. Nu staar der, at Enhver kan gjøre det, men ikke i saadan Nærhed, at det kan skade den Andens Fiskeri. Hvem skal imidlertid afgjøre, om det er i en saadan Nærhed, at det kan skade ham? Skal det overlades til den Kontrollerende? I saa Fald staar det for mig som lidt tvivlsomt. Disse faste Fiskestader have nu faaet saadan Hævd, at dem vil man se at værne om, og det tror jeg, vilde være urigtigt. Med Hensyn til Kapitel I mener jeg — og jeg maa sige, at her er et af de Punkter, jeg paa det Bestemteste gjør Krav paa for at give en Fiskerilov min Stemme —, ligesom det er fremhævet af to ærede Talere, at det maa hævdes, at Fiskerne maa have Ret til at gaa i Land paa den nøgne Strandbred, som ikke er bevoxet med Græs eller Sigtende, og der ikke alene op-hænge deres Garn til Tørring, men ogsaa høde dem. Det er en absolut Nødvendighed for dem, at de kunne gaa i Land paa det nærmeste Sted for at faae deres Garn høde, hvilket de maa gjøre som oftest en Gang i Døgnet. Jeg kan ikke forstaa, hvorfor man skulde have Noget derimod; jeg kan ikke forstaa, hvilken Fordel de Lodseiere, der have en saadan nogen Strandbred, skulde have af at formene Fiskerne at komme i Land der. De have ingen Nytte af den nøgne Strandbred, hvorfor saa berøve Fiskerne den Ret, som